

Şiiri Mümkün Kılan Annem

— çitlembik · 27 Aralık 2025

ŞİİRİ MÜMKÜN KILAN ANNEM

27 Aralık 2025

H. Çiğdem Deniz

Cemal Süreya'yı düşündüm bugün. Onu okurken hep bir eksikliği, ama bilinçli bir eksikliği sezmiştim. Şiirlerinde anne pek görünmez; adı geçmez, hikâyesi anlatılmaz. Ama o şiirlerin içindeki merhamet, incelik, kırılğan cesaret sanki anneden kalma bir miras gibidir. Anne yoktur metinde, çünkü şiirin altında duruyordur.

Babayı ise yazar. Çünkü baba uzaktır. Uzak olan kelime ister, mesafe imgelerle doldurulur. Babayı yazmak mümkündür; anne ise yazının kendisine dönüşür. Cemal Süreya'nın annesi şiir değildir belki, ama şiirin zeminidir. Üzerine basmadan yürünmeyen yer gibi.

Kendimle benzeştığım yer tam da burası. Babam için yazabildim. Onu anlatabildim. Çünkü o da hayatın dışında kalmak zorunda bırakılmıştı biraz; ekmek kavgasında, yorgunluğun ve suskunluğun içinde. Ama annem hep yanımdaydı. Yanımda olanı anlatmak zor. Çünkü anlatmak, biraz da uzağa bakmak demek.

Cemal Süreya'nın annesi gibi benim annem de kelimeye sığmıyor. Ne zaman onun için bir cümle kursam, eksik kalacağını hissediyorum. Sanki yazarsam azaltacağım onu. Belki de bu yüzden susuyorum. Susmak, bazen en doğru cümle oluyor.

Bugün anlıyorum ki, anneler bazı hayatlarda şiir olmaz; şiiri mümkün kılan şey olur. Cemal Süreya bunu biliyordu. Ben de şimdi biliyorum. Ve bilmek, yazamamayı biraz olsun affettiriyor.